

Sygn. akt II Ca 218/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko G. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 9 listopada 2015 roku, sygn. akt I Cupr 136/15

oddala apelację i zasądza od pozwanego G. D. na rzecz powódki A. M. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

D. M.

Sygn. akt II Ca 218/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. M. przeciwko G. D. o zapłatę zasądził od pozwanego G. D. na rzecz powódki A. M. kwotę 8.700,00 zł z odsetkami ustawowymi dla poszczególnych okresów opóźnienia od dnia 16 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od pozwanego G. D. na rzecz powódki A. M. kwotę 1.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W okresie stycznia 2011 roku powódkę A. M. oraz pozwanego G. D. łączyły relacje damsko – męskie.

Pozwany mieszkał we W. powódka zaś w B.. Strony spotykały się lecz nie prowadziły wspólnego gospodarstwa domowego.

Pozwany zwrócił się do powódki z prośbą o pożyczkę kwoty 5.000,00 zł z uwagi na swą trudną sytuację zdrowotną i materialną zapewniając, że zwróci pieniądze w najbliższym czasie. A. M. dnia 24 stycznia 2011 roku przelała na rzecz pozwanego kwotę 5.000,00 zł.

Już dnia 26 stycznia 2011 roku pozwany ponownie zwrócił się do powódki e-mailowo o drugą pożyczkę kwoty 3.700,00 zł zobowiązując się wszystko oddać w ciągu 2-3 miesięcy. Kolejną wiadomość pozwany wysłał do powódki 27 stycznia 2011 roku z zapytaniem czy co do pożyczki numer dwa ma szukać innego źródła .

A. M. po przemyśleniu zdecydowała się udzielić pozwanemu kolejnej pożyczki tym bardziej, że termin zwrotu obu pożyczek wskazany przez pozwanego nie był odległy. Dnia 27 stycznia 2011 roku przelała na rzecz pozwanego tytułem pożyczki kwotę 3.700,00 zł.

Pozwany nie zwrócił powódce pieniędzy otrzymanych w ramach pożyczek. Powódka zwracała się do niego kilkakrotnie poprzez wiadomości SMS oraz mailowo o zwrot pożyczek. Cały czas miała nadzieję, że pozwany odda jej pieniądze. Ostatnie wezwanie do zapłaty wystosowała dnia 1 grudnia 2014r. wzywając do zwrotu pieniędzy w kwocie 8.700,00 zł wraz z odsetkami w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania nie później niż do dnia 15 grudnia 2014 roku.

Pozwany G. D. pożyczał również pieniądze od matki powódki M. Z.. Strony postępowania obecnie są skonfliktowane. Od połowy 2014r. nie utrzymują kontaktów. G. D. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez powódkę sfalszowania jego podpisów na listach płac. Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r w sprawie II K 305/15 postępowanie karne odnośnie A. M. warunkowo umorzono.

Powódka A. M. prowadzi sama gospodarstwo domowe, spłaca dwa kredyty, utrzymuje mieszkanie, płaci za szkołę. Ponieważ skończyły się jej oszczędności, a jej sytuacja materialna jest zła zdecydowała się na wystąpienie z niniejszym roszczeniem na drogę sądową.

Mając takie ustalenia Sąd zważył , iż powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy oznaczonych co do gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W niniejszej sprawie nie było sporne, że pozwany otrzymał od powódki dnia 24 stycznia 2011 roku kwotę 5.000,00 zł natomiast dnia 27 stycznia 2011 roku kwotę 3.700, 00 zł. Sporny jest charakter przekazywanych kwot. Pozwany kwestionując, iż kwoty te stanowiły pożyczki nie potrafił jednak wytłumaczyć w jakiej formie zostały mu te pieniądze przelane, cały czas twierdząc, że była to pomoc. Jednocześnie przyznał, że w wiadomości mailowej pytał powódkę o możliwość udzielenia pożyczki kwoty 3.700,00 zł . Jego twierdzenia nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w niniejszej sprawie. Nie wykazał również w żaden sposób, że kwoty 5.000 i 3.700 stanowią darowiznę.

Pozwany nie kwestionował treści wiadomości mailowych wysyłanych do powódki w styczniu 2011 roku próbując je tylko w inny sposób interpretować na użytek niniejszej sprawy. Z wiadomości tych, popartych zeznaniami powódki wynika jednoznacznie, że dnia 26 stycznia 2011 roku prosił powódkę o kolejną pożyczkę 3700,00 zł, co wskazuje na udzieloną mu już wcześniej pożyczkę 5000,00 zł. Ponadto z wiadomości tej wynika, iż zobowiązuje się do oddania wszystkich pieniędzy w ciągu 2-3 miesięcy. To , że pożyczka kwoty 3.700 zł jest drugą udzieloną mu przez powódkę wynika również z maila z dnia 27 stycznia 2011r. w którym pozwany wręcz ponagla powódkę do powzięcia decyzji odnośnie kwoty 3.700 zł . Bezsporne jest , że ta kwota została przelana na rzecz pozwanego tego samego dnia. Bez znaczenia dla sprawy są relacje łączące strony w okresie udzielanych pożyczek. Faktem jest, że spotykali się, jednakże nie prowadzili wspólnego gospodarstwa domowego, mieszkali w odległych od siebie miastach, nie byli małżeństwem. Przy takich relacjach nielogicznym byłoby udzielanie przez powódkę na rzecz pozwanego jakichkolwiek darowizn, a tym bardziej tak dużych kwot. Fakt , że łączyły ich bliskie relacje mogło mieć jedynie wpływ na odroczenie terminów płatności pożyczek i zwlekanie z ich oddaniem przez pozwanego przez tak długi czas. Konflikt pomiędzy stronami natomiast zmobilizował powódkę do podjęcia działań w celu odzyskania pożyczonych pieniędzy. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481k.c jednakże jako termin początku ich naliczania wskazał dzień 16 grudnia 2014r. tj. dzień

po upływie terminu do zwrotu pożyczek określony w wezwaniu do zapłaty z dnia 1 grudnia 2014 roku. Z tego powodu należało powództwo w pozostałym zakresie oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro pozwany przegrał proces w całości winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Apelacje od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany za pośrednictwem swojego pełnomocnika zaskarżając wyrok w pkt 1 i 3.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego z naruszeniem wskazań doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania polegającą na:

a) zaniechaniu w analizie materiału dowodowego treści potwierdzeń przelewu kwot 5.000 złotych oraz 3.700 złotych,

b) uwzględnieniu w ocenie stanu faktycznego zeznań świadka M. Z., pomimo faktu, iż świadek ten bezpośrednio nie brał udziału w ustaleniach dotyczących przekazaniu pieniędzy, a jednocześnie jest zainteresowany korzystnym dla powódki rozstrzygnięciem, co nie pozwala uznać wiarygodności zeznań świadka,

c) zaniechaniu, w ocenie materiału dowodowego, analizy daty wystąpienia przez powódkę o zwrot rzekomej pożyczki oraz daty wydania wyroku w sprawie II K 305/15, a także zeznań stron, iż do połowy roku 2014 r. strony utrzymywały kontakty, co w świetle wskazań doświadczenia życiowego powinno prowadzić do wniosku, że dopiero po powstaniu sporu pomiędzy stronami oraz z udziałem matki powódki przekazanie pieniędzy nabrało dla powódki charakteru umowy pożyczki,

d) uznaniu za wiarygodne zeznań powódki A. M. przy jednoczesnej odmowie wiarygodności zeznań pozwanego G. D. w zakresie w jakim powódka wskazywała, iż pomiędzy nią a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki.

które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

2. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie dokonania wykładni oświadczeń woli stron z uwzględnieniem okoliczności w jakich zostało złożone, a także zasad współzycia społecznego i ustalonych zwyczajów,

3. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki a w konsekwencji stwierdzenie, że pozwany zobowiązany jest do zwrotu powódce udzielonej pożyczki w łącznej wysokości 8700 złotych.

4. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 888 § 1 k.c. oraz 890 § 1 zdanie 2 k.c. poprzez zaniechanie ich zastosowania, w sytuacji kiedy stosunek prawny na podstawie którego powódka przekazała pieniądze pozwanemu miał cechy darowizny.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 i 2 poprzez oddalenie powództwa oraz wnosił o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelacje pełnomocnik powódki wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd wydając zaskarżony wyrok nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c.. Zgodnie z treścią tego przepisu sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów wg własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału.

Pełnomocnik pozwanego formułując zarzut naruszenia tego przepisu wskazywał na bliskie relacje powódki i przesłuchanego w sprawie świadka oraz fakt braku uczestnictwa świadka podczas ustaleń stron co do przekazania pieniędzy. Okoliczności te miały być powodem całkowitej dyskwalifikacji zeznań tego świadka. Pokrewieństwo świadka i powódki samo przez się nie przekreśla wiarygodności zeznań takiego świadka, a pozwany nie przeprowadził analizy zeznań wskazując na ewentualne nieścisłości i nie próbuje zdyskwalifikować zeznań tego świadka w inny sposób, a ogranicza się jedynie do ogólnikowych sformułowań. Faktem jest, że nie istnieje prawne domniemanie prawdziwości zeznań świadków dlatego też Sąd każdorazowo musi oceniać całokształt okoliczności sprawy i rozważać całokształt zgromadzonych dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie zeznania świadka jedynie dopełniają obraz całokształtu relacji między stronami i w pełni uwiarygodniają zeznania powódki.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut obrazu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. (por. postanowienie SN z 10.01.2002r. II CKN 572/99 baza Legalis, wyrok SN z 27.09.2002r. II CKN 817/00 baza Legalis).

W przedmiotowej sprawie Sąd w uzasadnieniu przeprowadził analizę materiału dowodowego w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, wyprowadził z tej analizy właściwe wnioski i dokonał prawidłowych ustaleń. Ustalenia te nie zostały w apelacji w sposób skuteczny podważone, a zarzuty apelacji w zakresie naruszenia norm prawa procesowego stanowią jedynie nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Pełnomocnik pozwanego bowiem prezentuje własną wersję stanu faktycznego opartą na własnej ocenie dowodów.

Skarżący dużą wagę przywiązuje do treści tytułu przelewów. Analizę treści tych tytułów należy dokonywać w kontekście całokształtu dowodów w szczególności zaś w kontekście wiadomości e-mailowych których treści nie zaprzeczył pozwany, a z których wprost wynika fakt udzielenia pożyczki. Skarżący zapomina, iż zeznania świadka M. Z. , które obecnie tak zaciekle zwalcza pozwany są jedynie jednym z elementów, które układają się w logiczną całość i stanowią swoiste dopełnienie zeznań powódki.

Sąd II instancji nie dopatrył się w toku rozpoznawania sprawy naruszenia art. 65 k.c. albowiem ustalenia Sądu Rejonowego co do zawarcia umowy pożyczki są prawidłowe zresztą w swoich zeznaniach sam pozwany podkreśla , iż w e-mailu było zapytanie o pożyczkę 3.700 zł .

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował węzeł obligacyjny zaistniały między stronami jako umowę pożyczki stąd też nie sposób uznać zarzutu co do naruszenie art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niesłuszne zastosowanie. Konsekwencją przyjęcia, iż między stronami została zawarta umowa pożyczki jest to, iż nie sposób obecnie twierdzić, iż między stronami doszło do zawarcia umowy darowizny. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy dostrzegł, iż nawet przy dosyć bliskich relacjach między stronami zakwalifikowanie przekazywanych pozwanemu kwot jako darowizn byłoby wręcz nielogiczne zwłaszcza, że nie chodzi w sprawie o kilkaset złotych, a o niebagatelną kwotę 8.700 zł .Zupełnie niezrozumiałe jest twierdzenie apelacji, iż wobec faktu, że skoro przez pewien czas relacje między stronami były dobre i powódka nie występowała o zwrot pożyczki to okoliczności te przemawiają za tym, iż była to darowizna. Brak jakichkolwiek podstaw do takich wniosków, a nie zostały wykazane jakiegokolwiek dodatkowe okoliczności które pozwalałyby na postawienie tak stanowczej tezy.

Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. apelacje należało oddalić jako bezzasadną.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. mając na uwadze wynik sprawy w postępowaniu apelacyjnym.